

S'Esclop

Núm. 13

Suplement de La Veu

Calvià, gener-febrer 2001

SPINOZA

Amb el vent del nord el vell ciprés grinyola
i perd les fulles seques ja ben mortes
quan fa poc foren verdes a les hortes,
abrigant-les del fred que les immola.

La saba que fineix en branca sola,
dels líquids destil·lats a les retortes
dels bacteris del sòl en fa ús com portes
de l'endemà amb secreta cabriola.

Atent bruny el filòsof la lent corba,
com la natura degluteix aspriva
el record que fou inútil. Pensa en l'orbe,

la idea o l'humus, llepa amb la saliva
el mineral somni que el gust contorba
per fèrtil, tot guarint-se amb la invectiva.

ÀNGEL TERRON

*Dibuix de Tudanca,
(sèrie preescultòrica)*

SEBASTIÀ ALZAMORA,
MIQUEL BEZARES,
ANDREU CABALLERO,
ÀNGELS CARDONA,
ANDREU PERIS,
ÀNGEL TERRON.

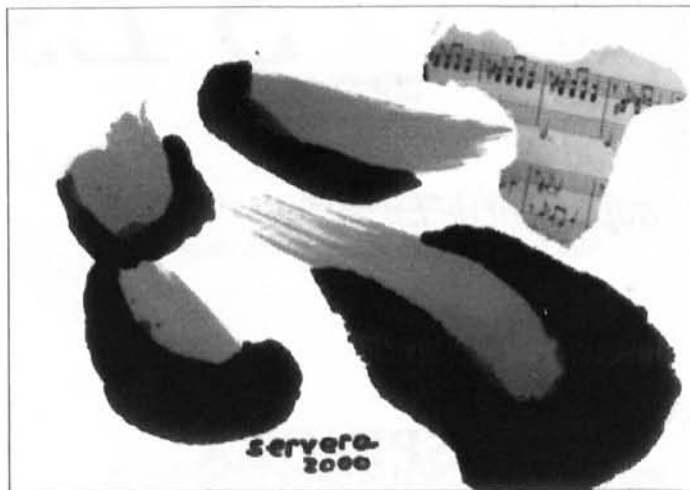
IL·LUSTRACIONS DE
GASPAR SERVERA I
TUDANCA.

comptabilitat creativa

fals
eges l'hivern dels teus
ulls
,declina la clar
or dels teus
dits
.s'escriu en tu la suma
de
totes les emocions
:un deute ex
tern
que treu l'arrel a l
'arbre
,que descriu la
nit sota
les meves carícies errades

trajectes pendulars

venc
,des d'una quietud in
tolerable
,a rebre de tu
l'os
cil·la
ció amarga
.que no
sàpigues la cadència del
préssec em
dol
,que el cel avenc
es
clogui m
'indigna
.cerc,mal sobre
la mar
or de les teves fugides,
l
'aigua sota
la teva pell,ara clara
,ara des
encaixada

Sèrie Música, collage i acrílic de Gaspar Servera

*Cançó all right
d'acord secret*

*(en les sis cordes, Octavio,
de la mateixa guitarra)*

Germà estimat, que dius?

Et trobe pacient, per què?
Aquesta cançó ets tu:
senzilla, d'acord secret.

La música equànim, ara,
ens mostra la llum, la llum:
serà nostre el vent (la lluna,
el mar i el temps, de reüll).

Germà estimat, que dius?
Et trobe prudent, ja veus.
Aquesta serena nit
sembla també tu, la sents?

La lluna tranquil·la espera,
la mar ens vigila ací,
el temps de verema ensenya...
Nosaltres al vent... sí, sí!

Què dir si de nit refresca?
Millor, n'estic content.
Aquesta cançó ets tu:
profunda, d'acord secret.

ANDREU PERIS

ANDREU CABALLERO

VARIACIONS

i

*Accident és Amor, e no substança
e per sos fets se dón·a a nós conéxer.*

Aussiàs March.

No he besat amb delit els confins del teu ventre ni he pujat lentament pels teus pits per trobar-me amb el desig dels teus llavis que no m'han sortit a camí com quan les teves mans m'amoixaven dolçament els cabells i es deixaven caure esquena avall deixant a la pell un estel de tendresa per perdre la innocència just arribant-me al cul.

Tu no m'estimes. Jo no t'estim. I la tarda suaument declina milers de roses.

ii

defender la alegria como un destino

Mario Benedetti.

Com el desig és l'alegria de natura efímera i volàtil, tangència de cossos i existències, matèria fungible com els llibres que es llegeixen i els cossos que s'estimen, consum preferent amb data de caducitat limitada, ineluctable esvaïment al darrer alè de vida.

Així, quan els cucs i la mort em donin queixalada trobaran just a la pell, a la carn, al moll del ossos aquella miconca de regust amarg i necessari que deixa la tristesa.

iii

Per enyorar-te em basta cloure els ulls

Vicenç Andrés Estelles.

Ara no fa res que ha deixat de ploure. Lentament el domini absolut del gris cedeix espai a l'esperança. Comencen a tancar-se els primers paraigües i han sortit a jugar els infants al carrer; desafiant mares, cotxes i pluja. M'han despertat els seus crits i sembla que també a la llum i als colors que han esborrat qualsevol record de melangia.

Tancaria els ulls si no fos perquè aquest instant em sembla fet aposta per enyorar-te.

CREDO

Escull, com esponja,
la qualitat concreta de xuclar,
beure del món la sensació íntegra
del seu perfum més íntim
i també,
tot el verí que destil·la
el ritme anàrquic dels estels,
la claror somorta de la lluna.

Escull el dret poderós
d'expressar-me i vessar suc
quan el món m'omple,
bàsicament, de merda.

SON SERRA DE LA MARINA

Remor fosca de la mar,
ordit de sons dins l'armari dels sentits.
Tast de la sal que arriba,
palp de vent en cada racó nu de cos.
Guaita el pes dels niguls
que s'engronsen sobre Betlem.
Xifra els lliris marins
que nien enguany a les dunes.
Copsa la mà poderosa del sol,
que mil·límetre a mil·límetre,
ens derrota amb cremor.

Mare mar, mar de mare
bressola dins el teu ventre
les nostres naus perdudes.

ÀNGELS CARDONA

IV

L'antic orgull d'haver estat els qui fórem
(com el dels mariners tornant d'Amèrica,
alcoholitzats, satisfets d'or i sexe,
per tanmateix abandonar-se als vents
i fer-se esclaus del drap i la galerna),
és el causant d'aquest mal en els ossos,
d'aquest dolor que ens fa pensar en la mort.

El campanar parla amb suavitat,
com les llums que s'encenen dins les cases,
com la barraca de roter enmig dels cards,
com el sonat de plaça quan fa vent.
I la serenitat del peix, conforme
amb la seva mort, és deguda al llit
de gel picat i a la resplandor estèril
d'uns ulls que es perden com llamps dins la fosca.

Els corbs volen en cercle entorn de l'ase,
i plou ferotgement. De quina casa
en podrem dir casa nostra? De quin
germà rebrem la besada i el cop?
"He vist homes plorant al carrer", em dius.
"Tan forts i joves com fórem, tan bells,
perquè després tot quedí reduït
al privilegi de plorar en privat".

V

Oh tigre, tigre: sol i pompa
de la savanna, reflex encarnat
del teu espant simètric,
mula temuda per tots, assassí.

Calmes d'estiu beneint les caceres,
tigre: parla, pregunta al vent
quina serà la darrera ventrada,
quin el fasser sota el qual moriràs,
de quin infern ets oriünd,
que hi puguis tornar quan arribi l'hora.

Oh tigre, tigre, albatros excessiu,
sigui benaventurat el teu nom,
alabat sia el terror que ens inspires.
Exaltarem la teva virilitat
a canvi que et mantinguis a distància
d'aquells que són estimats nostres.

SEBASTIÀ ALZAMORA

De el *Cant de la Sibila*, dins *Mula morta*, que sortirà el proper mes de maig.